

МІЖНАРОДНЕ ПРАВО

УДК 343.35

Д. Г. Михайленко

кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри кримінального права
Національного університету «Одеська юридична академія»

КРИТЕРІЙ ДИФЕРЕНЦІАЦІЇ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ В ПУБЛІЧНІЙ І ПРИВАТНІЙ СФЕРАХ ЗА МІЖНАРОДНИМИ АКТАМИ

У статті досліджуються застосовані в міжнародних антикорупційних актах сутнісний і нормативний критерій диференціації правового впливу на корупцію. Резюмується, що критерієм поділу корупції на дві сфери – публічну та приватну – є характер здійснюваної діяльності. Цей критерій об'єктивується в тому, що спеціальні суб'єкти корупційних правопорушень у публічному секторі управління наділені публічними (державними) функціями, а суб'єкти корупційних правопорушень у приватному секторі не є спеціальними та діють виключно у сфері підприємницької діяльності.

Ключові слова: корупція, диференціації правового впливу, корупційні злочини, публічні функції.

Постановка проблеми. Корупція в публічному секторі управління та корупція в приватному секторі управління характеризуються суттєвими відмінностями, які в підсумку виражаються в спричиненні різних за рівнем небезпеки наслідків (корупція в публічному секторі управління є значно небезпечнішою). Такий стан справ зумовив необхідність виявлення сутнісних ознак розмежування корупції в наведених сферах, а також диференціації правового регулювання протидії їй залежно від належності її до відповідної сфери. Хоча на перший погляд корупція характеризується розшаруванням на сфери за властивостями відповідних уповноважених суб'єктів правопорушень, проте це лише нормативний критерій, в основі якого лежать особливості та значимість суспільних відносин, які зазнають правового регулювання з боку норм антикорупційного законодавства. Загалом необхідно позитивно оцінити реалізацію в правовій системі України (хоча й із запізненням – фактично лише з 1 липня 2011 р.) ідеї диференціації правового впливу на корупцію залежно від того, якої сфери вона стосується. Зокрема, проведено таку диференціацію публічної та приватної сфер, що є основним розподілом у цьому контексті.

У науковій літературі сформувався уявлення про соціальну зумовленість такої диференціації (В.М. Борков [1, с. 15], Б.В. Волженкін [2, с. 53–54], О.О. Дудоров [3, с. 247], Н.О. Єгорова [4], І.І Чугуніков [5, с. 81] та інші вчені). Так, головною відмінністю між цими групами злочинів є те, що лише посягання з боку публічних службовців призводять до послаблення державної влади, влади місцевого самоврядування або встановленого законодавством порядку здійснення інших публічних функцій у юридичних особах публічного права. Однак у науковій літературі майже не розглянуто саме сутнісний, нормативний критерій диференціації правового впливу на корупцію в Україні. Особливу увагу в цьому контексті варто звернути на міжнародні стандарти зазначеного критерію, оскільки саме на їх виконання в Україні здійснювалась така диференціація.

При цьому необхідно зауважити, що в разі обрання нормативного критерію такої диференціації, який не відповідає суті та соціальній зумовленості цієї диференціації, буде деформуватись правовий механізм протидії корупції, оскільки він почне виконувати не заплановану законодавцем функцію – застосування таких же правових інструментів до корупції в приватному

секторі, як це необхідно й заплановано для корупції в публічному секторі, і навпаки.

Викладене розкриває актуальність дослідження та водночас зумовлює **мету статті** – аналіз того, який сутнісний і нормативний критерій диференціації правового впливу на корупцію застосовано в міжнародних антикорупційних актах та яким чином такий досвід можна використати в Україні.

Виклад основного матеріалу. З огляду на фундаментальний характер розмежування корупції на сфери (корупція в публічному секторі управління та корупція в приватному секторі управління) міжнародні акти щодо протидії цьому явищу підпорядковують йому свої норми.

Так, *Міжамериканська конвенція проти корупції* від 29 березня 1996 р. та *Конвенція з боротьби з підкупом посадових осіб іноземних держав у разі проведення міжнародних ділових операцій* від 21 листопада 1997 р. стосуються виключно корупції в публічній сфері. При цьому механізм міжнародно-правової протидії корупції, що узгоджений європейськими країнами, є значно ширшим. Останнє стосується не лише більш розлогої диференціації відповідальності за ознаками суб'єктів корупційних правопорушень, а й необхідності поширювати правове регулювання також на корупцію приватного сектора управління.

У світлі завдань цього дослідження варто виявити критерій поділу публічного та приватного секторів управління, який реалізований у наведених нижче конвенціях. У зв'язку з тим, що Україна ратифікувала такі міжнародні акти, це має особливе значення під час визначення змісту категорії «юридична особа публічного права» в контексті застосування антикорупційного законодавства України.

Відповідно до *Кримінальної конвенції про боротьбу з корупцією* від 27 січня 1999 р. (далі – Конвенція ETS 173), яку Україна ратифікувала 18 жовтня 2006 р., у національному законодавстві необхідне встановлення кримінальної відповідальності за корупцію як у публічному, так і в приватному секторі. При цьому в акті мінімальний перелік підстав відповідальності за корупцію в публічному секторі є таким же, як щодо корупції в приватному секторі (окрім зловживання впливом, яке за Конвенцією ETS 173 можливе лише у сфері публічної корупції). Останнє пов'язується з тим, що хоча Конвенція ETS 173 за назвою призначена для протидії корупції, проте аналіз її глави II

показує, що відповідальність на національному рівні за нею варто встановити лише за хабарництво, тобто давання й одержання хабара (ст. ст. 2–11), зловживання впливом (ст. 12), відмивання доходів, отриманих від злочинів, пов'язаних із корупцією (ст. 13), фінансові злочини з метою вчинення, приховування чи маскування злочинів, згаданих у ст. ст. 2–12 Конвенції ETS 173 (ст. 14), та за співучасть у наведених злочинах (ст. 15).

Конвенція ETS 173 як орієнтири для розмежування публічної й приватної корупції використовує ознаки спеціальних суб'єктів корупційних злочинів. Так, щодо корупції в публічному секторі використовуються такі терміни:

1) «посадова особа», що тлумачиться за змістом визначення державного службовця, публічної посадової особи, мера, міністра чи судді в національному законодавстві та в кримінальному праві держави, де відповідна особа виконує такі функції (п. «а» ст. 1 Конвенції ETS 173);

2) «член будь-якого представницького органу, який здійснює законодавчі або виконавчі повноваження»;

3) «співробітник міжнародної чи наднаціональної організації або органу, членом якого є відповідна сторона»;

4) «члени парламентських асамблей, міжнародних або наднаціональних організацій, членом яких є відповідна сторона».

При цьому щодо корупції в приватному секторі використовується термін «будь-яка особа, яка обіймає керівні посади в приватних підприємствах або працює на них у будь-якій якості». Очевидно, що наявність такого «спеціального» суб'єкта приватної корупції жодним чином не звужує коло осіб, підкуп яких має утворювати склад корупційного злочину в розглядуваній сфері. У зв'язку із цим Конвенція ETS 173 застосовує інші критерії для звуження кола діянь, які утворюються приватну корупцію. Так, згідно зі ст. ст. 7 і 8 Конвенції ETS 173 в національному законодавстві доцільно встановити відповідальність не за будь-яку корупцію в приватному секторі, а лише за ту, яка вчинюється під час здійснення підприємницької діяльності або пов'язана з порушенням обов'язків суб'єктами, які одержують хабар.

Отже, за Конвенцією ETS 173 корупція в публічному секторі можлива в будь-якій сфері діяльності спеціальних суб'єктів, проте такі суб'єкти повинні бути наділені особливими

повноваженнями (здійснювати публічні функції, законодавчі чи виконавчі повноваження), а корупція в приватному секторі можлива за участю суб'єктів, які здійснюють будь-які повноваження (навіть неуправлінські), проте лише під час здійснення підприємницької діяльності та за умови порушення обов'язків особами, які одержують хабар.

Викладене дає змогу дійти висновку про те, що публічна корупція за Конвенцією ETS 173 відрізняється від приватної тим, що остання можлива виключно у сфері підприємницької діяльності, а перша пов'язана з реалізацією публічних функцій, законодавчих чи виконавчих повноважень.

Конвенція ООН проти транснаціональної організованої злочинності від 15 листопада 2000 р., яка ратифікована Україною 4 лютого 2004 р. (далі – Конвенція ООН 2000 р.), встановлює необхідність криміналізації корупції в публічному секторі, який при цьому окреслюється за допомогою характеристики спеціального суб'єкта. Так, у ст. 8 Конвенції ООН 2000 р. для зазначеної мети використовується термін «публічна посадова особа», який визначається як публічна посадова особа або особа, що надає будь-яку публічну послугу, як це визначається внутрішнім законодавством держави-учасниці. Корупція в приватному секторі, згідно з Конвенцією ООН 2000 р., потребує криміналізації лише за умови, якщо вона пов'язана з діяльністю міжнародних цивільних службовців. Якщо ж звернутися до норм національного законодавства, до яких відсилає Конвенція ООН 2000 р. для встановлення поняття «публічна посадова особа», то при цьому варто звернути увагу на те, що відповідно до п. 15 ч. 1 ст. 3 Кодексу адміністративного судочинства України публічна служба – це діяльність на державних політичних посадах, професійна діяльність суддів, прокурорів, військова служба, альтернативна (невійськова) служба, дипломатична служба, інша державна служба, служба в органах влади Автономної Республіки Крим, органах місцевого самоврядування.

У зв'язку із цим модель правової протидії корупції Конвенції ООН 2000 р. дає підстави для висновку, що в ній публічний сектор відрізняється від приватного тим, що він пов'язаний із діяльністю публічних посадових осіб, які виконують виключно функції держави чи місцевого самоврядування.

Особливе значення для виявлення критеріїв розмежування публічного та приватного секторів із метою протидії корупції має *Рамкове рішення Ради Європи «Про боротьбу з корупцією у приватному секторі»* від 22 липня 2003 р. (далі – Рішення). У параграфі 1 ст. 2 цього документа встановлюються підстави відповідальності за корупцію в приватному секторі, що застосовується до професійної діяльності юридичних осіб, які мають на меті отримання прибутку або не переслідують таку мету. При цьому згідно зі ст. 1 Рішення під «юридичною особою» розуміється будь-яке утворення, яке має такий статус відповідно до національного законодавства, крім держав або інших публічно-правових утворень у ході здійснення ними своїх прерогатив публічної влади та крім публічно-правових міжнародних організацій.

Відповідно до Рішення критерієм відмежування приватного сектора від публічного в контексті, що розглядається, є те, що перший пов'язується виключно з діяльністю юридичних осіб, які в цей момент не здійснюють публічну владу. Особливість такого підходу полягає в тому, що юридичні особи публічного права в разі, коли вони беруть участь у цивільних правовідносинах на засадах рівності суб'єктів і при цьому не передбачається реалізація ними їхнього саме публічно-правового статусу, визнаються залученими до приватного сектора. Наведене показує, що вирішальним під час розмежування публічної та приватної корупції є саме характер здійснюваної відповідним суб'єктом діяльності в конкретному випадку, який підлягає правовій кваліфікації за нормами антикорупційного законодавства.

За *Конвенцією ООН проти корупції* від 31 жовтня 2003 р. (далі – Конвенція ООН 2003 р.), яка ратифікована Україною 18 жовтня 2006 р., більшою мірою простежується різниця між публічною та приватною корупцією. Так, на відміну від Конвенції ETS 173 Конвенція ООН 2003 р. значно розширює мінімальний перелік підстав відповідальності за корупційні правопорушення, можливість упровадження яких до національного законодавства варто розглянути. Дослідження положень Конвенції ООН проти корупції 2003 р. щодо криміналізації показує, що всі описані в ній підстави відповідальності за корупційні діяння розділені на такі, що є обов'язковими, та такі, що є факультативними (необов'язковими) для країн-учасниць. Перші окреслюють необхідний мінімум кримі-

налізації, а другі показують додаткові можливі заходи стримування корупції, які є необов'язковими у зв'язку з ризиком порушення балансу основоположних принципів національних правових систем у разі їх упровадження або з урахуванням інших заходів, наявних у національній правовій системі, можуть спричинити надмірну криміналізацію, і передбачення відповідальності за такі правопорушення є недоцільним у зв'язку з ефективністю нерепресивних заходів у тій чи іншій країні.

До обов'язкових належать підстави відповідальності, передбачені ст. 15, ч. 1 ст. 16, ст. ст. 17, 23 і 25 Конвенції ООН 2003 р.: підкуп національних державних посадових осіб, вимагання або прийняття хабара національними публічними посадовими особами, активний підкуп іноземних державних посадових осіб і посадових осіб міжурядових організацій, розкрадання, неправомірне привласнення або інше нецільове використання майна державною посадовою особою, відмивання доходів, здобутих злочинним шляхом, і перешкоджання здійсненню правосуддя. До факультативних належать підстави відповідальності, передбачені п. 2 ст. 16, ст. ст. 18–22 і 24 Конвенції ООН 2003 р.: пасивний підкуп іноземних державних посадових осіб і посадових осіб міжурядових організацій, зловживання впливом, зловживання службовим становищем, незаконне збагачення, підкуп у приватному секторі, розкрадання майна в приватному секторі, приховання або безперервне утримання майна, здобутого в результаті злочину, який передбачений Конвенцією ООН 2003 р.

Диференціація правового регулювання протидії корупції в публічній і приватній сферах за Конвенцією ООН 2003 р. полягає, зокрема, у тому, що тоді як усі з наведених діянь необхідно криміналізувати в публічному секторі, у приватному секторі це доцільно зробити лише щодо підкупу й розкрадання майна, відмивання доходів, здобутих злочинним шляхом, та приховування, перешкоджання здійсненню правосуддя, участі й замаху.

Отже, згідно з Конвенцією ООН 2003 р. відсутня необхідність криміналізації в приватному секторі зловживання впливом, зловживання службовим становищем і незаконного збагачення. Наведене вказує на те, що в цьому міжнародному акті публічна корупція визнається більш небезпечною, ніж приватна, і такою, що

потребує більш широкого правового інструментарію протидії їй.

Вивчення положень Конвенції ООН проти корупції 2003 р. свідчить про те, що цей акт передбачає різний набір антикорупційних правових інструментів та адміністративних заходів залежно від типу корупції (корупції в публічному й приватному секторах).

Зокрема, відповідно до Конвенції ООН 2003 р. для корупції в приватному секторі закріплюється необхідність криміналізувати лише підкуп у приватному секторі (ст. 21) та розкрадання майна в приватному секторі (ст. 22). Зазначені норми передбачають криміналізацію лише в тому разі, якщо наведені діяння вчинені в ході економічної, фінансової або комерційної діяльності та пов'язані з учиненням правопорушення (порушення обов'язків, якими наділений спеціальний суб'єкт), що проігноровано в Кримінальному кодексі України (далі – ККУ), унаслідок чого відбулась надмірна криміналізація.

Така надмірна криміналізація має два складники. По-перше, це встановлення кримінальної відповідальності за підкуп працівника підприємства, установи чи організації (ст. 354 ККУ) та зарахування цього злочину до корупційного (примітка до ст. 45 ККУ). Крім того, зазначена криміналізація зумовила поширення дії закону на суб'єктів, які є фактично аналогічними тим, що є спеціальними в ст. 354 ККУ. По-друге, це продовження традиції встановлення кримінальної відповідальності для службових осіб юридичної особи приватного права незалежно від організаційно-правової форми (ст. ст. 364-1, 368-3 ККУ), незважаючи на те, у ході якої діяльності такі діяння вчинені (при цьому соціально зумовленим та узгодженим із міжнародними стандартами є лише встановлення кримінальної відповідальності в разі вчинення таких діянь у ході економічної, фінансової чи комерційної діяльності), а також те, чи допускали при цьому такі службові особи порушення своїх службових повноважень (очевидно, останнє зауваження стосується лише підкупу (ст. 368-3 ККУ), оскільки зловживання повноваженнями завжди є таким порушенням).

Аргументує наведені вище висновки дослідження приводів для викладення ст. 354 ККУ в чинній редакції. Так, у п. 60 Оціночного звіту по Україні GRECO зазначено, що ст. ст. 7 і 8 Конвенції ETS 173 (давання та одержання хабара в приватному секторі) однозначно вказують на «будь-яких осіб, які обіймають керівні посади

в приватних підприємствах або працюють у них у будь-якій якості» без будь-яких обмежень у функціях чи обов'язках такої особи (у тому числі особи на допоміжних посадах і такі особи, як консультанти або комерційні агенти, що працюють на приватне підприємство, не маючи статусу найманого працівника) або відсутності чи наявності статусу юридичної особи у відповідного підприємства [6]. Як наслідок, рекомендовано внести зміни до чинного кримінального законодавства в частині, що стосується хабарництва в приватному секторі, щоб коло суб'єктів відповідальності чітко включало в себе всі категорії осіб, які обіймають керівні посади в приватних підприємствах або працюють на них у будь-якій якості, як це передбачено Конвенцією ETS 173. У подальшому законом від 18 квітня 2013 р. ст. 354 ККУ змінено з метою охоплення активної форми підкупу (до змін положення цієї норми охоплювали лише пасивну форму підкупу) працівників державних підприємств, установ та організацій (які не підпадають під поняття «публічні посадові особи»). Проте GRECO зауважує, що такі зміни не розширили межі застосування положень щодо хабарництва в приватному секторі, щоб вони охоплювали весь спектр осіб, які керують чи працюють у будь-якій якості в будь-якій приватній юридичній особі (п. 12 Звіту про виконання рекомендацій Україною [7]). У зв'язку із цим відповідно до закону від 13 травня 2014 р. ст. 354 ККУ викладено в новій редакції, яка поширила її застосування на будь-яких працівників підприємств, установ чи організацій. Такі зміни схвалені GRECO, проте із зауваженням, що дія ст. 354 ККУ обмежена лише юридичними особами та не покриває жодних інших форм приватного бізнесу, що є більш обмеженим, ніж передбачено Конвенцією ETS 173 (п. 10 Звіту про виконання рекомендацій Україною [8]). Останнє чітко вказує на те, що криміналізація корупції будь-яких працівників у ст. 354 ККУ повинна бути обмеженою сферою приватного бізнесу (тобто під час здійснення економічної, фінансової чи комерційної діяльності), що не було враховано українським законодавцем.

Отже, правильним є приведення ст. ст. 354 та 368-3 ККУ в стан, що відповідає природі корупції (адже неуправлінської корупції не може бути), тобто шляхом здійснення виключення ст. 354 ККУ та часткової декриміналізації діяння, передбаченого ст. 368-3 ККУ. За чинного ж стану кримінального законодавства з урахуван-

ням викладеного судам під час застосування ст. ст. 354 та 368-3 ККУ варто ретельно вивчати зазначені вище ситуації, що показуються в роботі як випадки надмірної криміналізації, на предмет малозначності діяння (ч. 2 ст. 11 ККУ).

Проведене дослідження Конвенції ООН проти корупції 2003 р. показало, що з метою запобігання й протидії корупції в публічному секторі цим актом передбачається значно ширший перелік антикорупційних інструментів та адміністративних заходів. Останнє підтверджує більшу суспільну небезпеку такого типу корупції, як корупція в публічному секторі управління, порівняно з іншими її типами.

Для окреслення корупції в приватному секторі Конвенція ООН 2003 р., як і Конвенція ETS 173, не використовує характеристики суб'єктів, які в ньому задіяні. Так, суб'єктом корупційних правопорушень у цьому секторі може бути фактично будь-яка особа незалежно від того, яку посаду вона обіймає та які функції здійснює, – «будь-яка особа, яка керує роботою організації приватного сектора або працює на будь-якій посаді» (ст. ст. 21 і 22 Конвенції ООН 2003 р.). Водночас контур приватної корупції окреслюється за допомогою вказівки на те, що такі корупційні правопорушення в приватному секторі можливі лише за умов здійснення їх у ході економічної, фінансової чи комерційної діяльності або порушення обов'язків уповноваженою особою чи утримання нею від учинення дій.

Висновки і пропозиції. Підхід до розмежування корупції в публічному й приватному секторах, який реалізований у Конвенції ООН 2003 р., фактично аналогічний тому, що використаний у Конвенції ETS 173, і зводиться до того, що публічна корупція пов'язана з реалізацією саме публічних функцій (у зв'язку із зайняттям посад у законодавчому, виконавчому, адміністративному чи судовому органі або здійсненням державних функцій чи наданням державних послуг), а приватна корупція можлива виключно у сфері підприємницької діяльності (економічної, фінансової чи комерційної діяльності).

У досліджених міжнародних актах критерієм поділу корупції на дві сфери – публічну та приватну – є те, що спеціальні суб'єкти корупційних правопорушень у публічному секторі управління наділені публічними (державними) функціями. Тобто основним критерієм визнається характер здійснюваної діяльності відповідних

суб'єктів. Якщо такі суб'єкти використовують публічні функції для вчинення корупційного правопорушення, то має місце корупція в публічному секторі управління.

При цьому особливу увагу варто звернути на те, що інструменти механізму правової протидії корупції, які встановлені для приватного сектора, повинні застосовуватись також до юридичних осіб публічного права, коли вони беруть участь у цивільних відносинах на засадах рівності та не використовують свій публічно-правовий статус і функції.

Згідно з міжнародними актами, у тому числі ратифікованими Україною, критерієм поділу корупції на дві сфери – публічну та приватну – є характер здійснюваної діяльності, який об'єктивується в тому, що спеціальні суб'єкти корупційних правопорушень у публічному секторі управління наділені публічними (державними) функціями (функції у зв'язку із зайняттям посад у законодавчому, виконавчому, адміністративному чи судовому органі, здійсненні державних функцій, наданням державних послуг), а суб'єкти корупційних правопорушень у приватному секторі не є спеціальними та діють виключно у сфері підприємницької діяльності (економічної, фінансової чи комерційної). У зв'язку із цим антикорупційне законодавство України потребує вдосконалення в частині нормативного критерію диференціації правового впливу на корупцію, що зумовлює подальше дослідження національного права.

Список використаної літератури:

1. Борков В.М. О дифференциации ответственности должностных лиц и управленцев ком-

мерческих и иных организаций. Уголовное право. 2005. № 5. С. 12–15.

2. Волженкин Б.В. Служебные преступления. М.: Юристъ, 2000. 368 с.
3. Дудоров О.О. Про законодавче втілення ідеї диференціації кримінальної відповідальності за службові злочини в публічній та приватній сферах. Новітні кримінально-правові дослідження – 2015: збірник наукових праць / відп. ред. О.В. Козаченко. Миколаїв: Іліон, 2015. С. 247–252.
4. Егорова Н.А. Теоретические проблемы уголовной ответственности за преступления лиц, выполняющих управленческие функции: автореф. дисс. ... докт. юрид. наук. Волгоград, 2006. 60 с.
5. Чугуников І.І. Поняття злочинів у сфері службової діяльності: історія питання та сучасний стан проблеми. Актуальні проблеми політики. 2008. Вип. 33. С. 76–83.
6. Оціночний звіт по Україні: інкримінації (ETS 173 і 191, GPC 2) [Greco Eval III Rep (2011) 1E (P2)], затверджений GRECO на 52-му Пленарному засіданні (Страсбург, 17–21 жовтня 2011 р.). URL: http://old.minjust.gov.ua/anti_corruption_grecorep.
7. Звіт про виконання рекомендацій Україною: криміналізація (ETS 173 and 191, GPC 2), прозорість фінансування політичних партій [Greco RC-III (2013) 14E], прийнятий на 62-му Пленарному Засіданні GRECO (Страсбург, 2–6 грудня 2013 р.). URL: http://old.minjust.gov.ua/anti_corruption_grecorep.
8. Second Compliance Report on Ukraine: Incriminations (ETS 173 and 191, GPC 2), Transparency of Party Funding [Greco RC-III (2015) 22E], adopted by GRECO at its 70th Plenary Meeting (Strasbourg, 30 November – 4 December 2015). URL: http://old.minjust.gov.ua/anti_corruption_grecorep.

Михайленко Д. Г. Критерий дифференциации правового регулирования противодействия коррупции в публичной и частной сферах согласно международным актам

В статье исследуются примененные в международных антикоррупционных актах существенный и нормативный критерии дифференциации правового воздействия на коррупцию. Резюмируется, что критерием разделения коррупции на две сферы – публичную и частную – является характер осуществляемой деятельности. Этот критерий объективируется в том, что специальные субъекты коррупционных правонарушений в публичном секторе управления наделены публичными (государственными) функциями, а субъекты коррупционных правонарушений в частном секторе не являются специальными и действуют исключительно в сфере предпринимательской деятельности.

Ключевые слова: коррупция, дифференциации правового воздействия, коррупционные преступления, публичные функции.

Mykhailenko D. G. Criterion for differentiation of anti-corruption legal regulation in public and private affairs by international acts

The article examines the essential and normative criteria for the differentiation of legal influence on corruption used in international anti-corruption acts. It is summarized that the criterion for the division of corruption into two areas – public and private ones – is the nature of the activity being carried out. This criterion is objectified by the fact that special subjects of corruption offenses in the public sector have public (state) functions, and private sector corruption offenders are not specific ones and operate exclusively in the field of entrepreneurial activity.

Key words: *corruption, differentiation of legal influence, corruption crimes, public functions.*